

det så er sagt, er det vigtigt at pointere, at en stor del af de muslimer, som vi har i Danmark, er muslimer, der kommer fra områder, hvor det er kulturbestemt at gå med tørklæde, og den kultur har man valgt at videreføre til sine børn i Danmark.

Vi er i Dansk Folkeparti meget kede af den udvikling, også fordi vi mener, at der er en stor gruppe af unge muslimer, som er moderate i deres holdning, som er integrationsvillige, ja, som hellere end gerne vil integreres i det danske samfund på de præmisser, der er i Danmark, og med de demokratiske spilleregler, som vi har vedtaget og lever efter.

Kl. 16.25

Et godt eksempel er formanden – forkvinden, skulle jeg måske hellere sige – for foreningen Nutidens Ungdom, som i en artikel i Politiken den 13. december 2003 begræder ikke alene regeringens tåbelige holdning til ikke at ville udstede tørklædeforbud, men også at der er for lidt fokus på de forældre, som i virkeligheden påtvinger deres børn at bære tørklæde imod deres vilje.

Sagt i al stilfærdighed er det jo ikke børns eget ønske at få lyst til at dække sig med et tørklæde. Ingen børn har pr. definition det ønske, hvis ikke forældrene og samfundet omkring dem tvinger dem til at have den tro, som de har i familien og i det kulturbestemte familiemønster, som børnene fødes ind i. Det er Dansk Folkepartis dybeste overbevisning, at de muslimske kvinders tørklæder er et udtryk for en kønslig tvang, som overhovedet ikke hører hjemme i et moderne samfund som det danske.

Til gengæld mener vi, at den mulighed for at kunne udøve sin religion er til stede i rigeligt omfang. Vi har religionsfrihed i Danmark, og der er mulighed for muslimer for at bære tørklæde i deres fritid eller i en anden sammenhæng, hvis det er det, de ønsker. Blot mener vi ikke, at der skal være tørklæder på offentlige arbejdspladser, da man på forhånd vil stigmatisere en gruppe ved, at de har tørklæder på, og derved har man allerede rubriceret dem. Og vi mener, det er vigtigt, at man mødes i ligeværdighed, ikke alene i det offentlige rum, men også i folkeskolen.

Vi har valgt at afgrænse dette forslag mere end den franske lovgivning, men vi ønsker selvfølgelig at være lydhøre under udvalgsbehandlingen over for andre partiers synspunkter og ønsker, idet vi anser problematikken med hovedtørklæder for at være af stor vigtighed for

fremtidens samfund. Hvis vi kan nå frem til en fælles forståelse her i Folketinget, vil det være meget godt for Danmark.

Det muslimske hovedtørklæde medfører også et andet problem, nemlig at det bruges som signal for et mandsdominerende instrument, der medvirker til at fratage pigerne og kvinderne deres rettigheder og deres identitet. Desværre er der mange muslimske kvinder, der på nuværende tidspunkt selv har valgt at bære tørklæde/slør.

Men når kvinderne vælger sløret, bedyrer de ofte, at de gør det, fordi de gerne vil udstille deres muslimske identitet. De udtaler også, at de føler, at de bliver bedre muslimer. Det er en holdning, der er uforståelig, da der i Koranen står, at en god muslim ikke må gøre opmærksom på sig selv i det samfund, vedkommende lever i. Det må jo så være gældende for muslimer i Danmark. De bør ikke være synlige i gadebilledet, hvis de er gode muslimer. Altså burde en rigtig god muslim ikke gøre sig unødigt synlig ved at bære tørklæde.

Desuden fører dette i mange tilfælde til et socialt pres, som er rettet mod de muslimske kvinder, der fravælger at bære tørklæde/slør. Pludselig bliver tørklædet en grøft imellem de rene muslimer, der bærer slør, og de urene vantro kvinder, der viser deres hår frem. Retroende muslimer anser muslimske piger, der ikke skjuler deres hår, for at være faldne kvinder, piger, der er blevet for danske.

Den skelnen mellem at være ren og uren er mildest talt fuldstændig uantagelig i en dansk sammenhæng, i et demokratisk samfund. Udgangspunktet er naturligvis, at alle mennesker er lige meget værd, men det er her, muslimerne ikke accepterer det ligeværd, for har man tørklæde på, er man mere værd end andre.

Det er helt afgørende, at tilsløring skal forbydes, ikke alene i folkeskoler, men også hvis man er offentligt ansat og har kontakt med borgerne. På et tidspunkt har integrationsministeren foreslået, at det vil være tilstrækkeligt, at det er den enkelte skole, der skal afgøre, hvorvidt det skal være tilladt eller ej at bære tørklæde. Men det finder vi ikke er nok, da der allerede på nuværende tidspunkt er lagt alt, alt for meget ud til folkeskolernes selvbestemmelse.

Når vi som kristne tolererer tørklæderne på offentlige arbejdspladser, så tolererer vi i virkeligheden selve indbegrebet af intolerance. For man skal være klar over, at tørklædet jo er et symbol på sharia, og i den muslimske umma er